

Л. С. Павленко

Кордун Віктор Максимович

КОРДУН Віктор Максимович (20. 08. 1946, с. Васьковичі Коростен. р-ну Житомир. обл. – 03. 09. 2005, Київ, похов. у м. Вишневе Києво-Святошин. р-ну Київ. обл.) – поет, перекладач. Член НСПУ (1987). Літ. премії ім. П. Тичини (1991), ім. В. Сосюри (1998). Заслужений діяч мистецтв України (2001). Навч. у Київ. університеті (1964–67, виключ. як політично неблагонадійний), закін. Київ. інститут театр. мистецтва (1971). Працював у Києві: від 1972 – у видавництві «Мистецтво»: зав. ред. літ-ри з питань естетики, театру і кіно; від 1987 – секр. правління СТДУ; від 1992 – у НСПУ: заступник голови, голова комісії по роботі з твор. молоддю; водночас гол. ред. ж. «Світо-вид» (1990–2005). Дебютував добіркою віршів у г. «Літературна Україна» (від 30 червня 1967) з передмовою [І. Драча](#), після чого був заборон. до друку; наступна публікація – у ж. «Україна» (1982, № 13). Перший варіант машинопис. зб. «Сонцестояння» (1980) не опубл. Перша зб. – «Земля натхненна» (К., 1984). Серед ін. збірок – «Пісеньки з маминого наперстка: Дитячі вірші» (1986; 2006), «Славія» (1987), «Кущ вогню» (1990), «Сонцестояння» (1992; усі – Київ). Поезії К. характеризуються метафоричністю, філософічністю, тяжінням до автор. міфотворчості, вагомністю поетики слова. Його худож. світу властиве співіснування протилеж. начал, відкритість до інобуття, трансцендентного, функціонування за принципом взаємозалежності мікрокосму і макрокосму. Раннім віршам притаманні космогоніч. характер, зображення світу в його становленні, розгортанні й етично-онтол. рівновеликості усього суцього, епічна манера оповіді, панегіричні інтонації. У зб. «Зимовий стук дятла» (1999) і «Трава над травною» (2005; обидві – Київ) на першому плані – християн. та екзистенц. мотиви. Автор дослідж. «Фольклорно-міфологічна образність у структурі “Лісової пісні” Лесі Українки» // «Народна творчість та етнографія», 1983, № 3; студії «Київська школа – що це таке» //

«Світо-вид», 1997, № 1–2; крит. есе про творчість П. Мовчана, В. Затулівітра, В. Осадчого, Ф. Гарсію Лорку та ін.; перекладів деяких творів М. Костомарова, І. Гундуліча, Р. Дестра, О. Блока, Ю. Марцінкявічуса, А. Малдоніса, А. Жукаускаса, Х. Алімджана, Ж. Румена, Ж. Брієра, Р. Чилачави. У перекладі А.-Г. Горбач видано нім. мовою зб. «Kryptogramme» (1996) та «Weiße Psalmen und andere Gedichte» (1999; обидві – Бродина). Окремі поезії К. перекладено португал., нім., серб., рос., латис., естон., казах., польс., словац. мовами.

Рекомендована література

1. Москаленко М. Віктор Кордун: поезія і велич світу // Сучасність. 1994. № 4;
2. Колесник В. Київська школа та Віктор Кордун: поезія зворотності // Світо-вид. 1999. № 4;
3. Тарнашинська Л. Епоха світання постшістдесятників: Поезія Віктора Кордуна на лезі «між» // Січ. 2002. № 1;
4. Процик М. Кордун Віктор Максимович // Укр. журналістика в іменах. Л., 2006. Вип. 13;
5. Ґабор В. Віктор Кордун // Укр. літ. школи та групи 60–90-х рр. ХХ ст.: Антологія вибр. поезії та есеїстики. Л., 2009;
6. Дударенко Л. Поетична київська школа: ідейні та естетичні параметри. К., 2009;
7. Пастух Т. Київська школа поетів та її оточення: (модерні стильові течії української поезії 1960–1990-х років). Л., 2010.

Бібліографічний опис:

Кордун Віктор Максимович / Л. С. Павленко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2014. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-3514>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).